

/ Politikerne vi venter på?

Millennials-politikerne og deres vælgere repræsenterer to forandringer i den politiske kommunikation. For det første måden, der kommunikeres på. For det andet politikens indhold.

En amerikansk eksponent er demokraternes unge superstjerne Alexandria Ocasio-Cortez. Retorikken er mere direkte, kommunikationsmidlerne flere og mere offensive, og de politiske mål rækker udover de isolerede valgperioder og er mere grundlæggende og radikale i deres kerne.

Traditionen er jo stor. At sætte fast etiket på tidsånd og ungdom. Både pessimisterne og optimisterne kappes om at indvarsle enten totalt moralsk og økonomisk sammenbrud eller den storslåede og lovende fremtid. Men hvis for et kort øjeblik vi ser udover stereotype termer som boomer og snowflakes, vil man opdage, at den nye generation af politikere er dem, verden måske venter på. En ny generation af indignerede og aktivistiske politikere vil på et tidspunkt indtage Det Hvide Hus og Christiansborg – og alle, både unge og gamle har bare at være klar.

Generation Millennials bliver ældre og generationens interesse for politik og socialt engagement har muligvis aldrig været højere. Og det selvom USA's præsident, uanset hvem der vælges, vil være over 70 år gammel. Det er absolut ikke et problem i sig selv, at vores ledere er oppe i årene. Ældre kan også være progressive. Se bare Bernie Sanders. Men det er et problem, når den yngre generation overses på den politiske agenda.

Hvordan vil den nye generation bruge deres kommende magt?

I bogen The Ones we've been waiting for prøver journalist Charlotte Atler at besvare netop dét spørgsmål. Forfatteren undersøger og definerer generationen, der får magten i fremtiden. I bogen gennemgår hun, hvordan 9/11, finanskrisen, krige i Irak og Afghanistan og Black Lives Matter protester har formet den måde, generationen tænker politik. Konklusionen er ret klar: Generationen har – trods alt, noget at brokke sig over. Ingen jobs, og de der er, er usikre. Klimaforandringer, der ikke bliver taget alvorligt. Et USA, der internationalt bliver gjort til grin. Racisme. Økonomisk gæld og ulighed. Det er blandt disse problemer, generationen finder sin politiske energi.

Alt det, har gjort millennials generationen liberalt-progressive. Ifølge PEW Research er det kun 12 % af generationen i USA, der har 'konservative' holdninger.

57 % har i høj grad liberale – her i amerikansk forstand. Tallene afspejles også hos politikerne og deres politikere. Og det generationen stemmer i mod: I en undersøgelse fra Harvard svarede 70 % af unge under 30 år, at Trump var uegnet som præsident. For den ældre generation var socialisme lig med kommunisme og Sovjet Unionen. For den yngre generation betyder socialisme velfærd, betalt uddannelse og mere lighed. Det er virkeligheden i dag.

Imens millennials-politikere bliver valgt, ser vi en præsident i USA, hvis vælgerskare består af midaldrene hvide personer. Den samme demografi har hans kabinet også. Republikanerne har altså et problem. Historisk set har de stået stærkt blandt religiøse amerikanere, mens de unge politikere, på stort set alle parametre og politik-områder, kan siges at være progressive. Det er både når det gælder religion, race, velfærd, klima osv. Unge republikanere har siden 2016 advokeret for en mere progressiv linje, men det har endnu ikke rykket noget.

Men det er ikke kun republikanerne, der har et problem på det punkt. Det samme mønster har gjort sig gældende hos demokraterne – dog med helt åbenlyse undtagelser. Biden og hans stab har nemlig indset, hvilken vej vindene blæser. Det er tydeligt at se i valget af Kamela Harris som VP, der både er (relativ) ung, sort og kvalificeret. Og i partiet ser vi unge kvinder, som Alexandria Ocasio-Cortez (AOC) på kun 30 år, der buldrer frem i popularitet blandt generationen. Hun er selve symbolet på politikkerne vi venter på.

Det er værd at bemærke, at generationen er større end Generation X (dem født mellem 1965-1980) og er snart flere end de såkaldte baby boomers (dem født mellem 1945-1964). Et politisk generationsskifte vil naturligvis ikke ske fra den ene dag til den anden. Yngre generationer er også notorisk kendte for ikke at gå til stemmeurnerne i samme grad som den ældre. Der vil nok gå i hvert fald et årti, før vi ser et egentligt mærkbart skift, men skiftet kommer og politikken, der vil følge er formet af de begivenheder og politiske udfordringer, som generationen oplever i dag.

Alt andet end Biden og meget mere end valgplakater

Latinamerikanske Alexandria Ocasio-Cortez, kvinden alle efterhånden blot kender som AOC, er på meget kort tid blevet en international superstjerne. Hun er det yngste medlem af den amerikanske Kongres nogensinde. Hun er, efter Trump, den mest populære Twitter-bruger – foran både Obama, Biden og Harris. Og så er hun Fox News' nye favorit-boksepude. Hun udfordrer status-quo. Hun vinder hjerter og hjerner. Hun ved godt, at hendes tid kommer. Hendes politiske forslag rækker langt ud over valgperioder. Politik, der er nødvendig, ikke praktisk. Hun repræsenterer i partiet, alt andet end dét politikere som Joe Biden eller Nancy Pelosi gør.

Mens Biden må siges at være decideret statistisk i sin fremtoning, er AOC det totalt modsatte, både når det gælder politik og kommunikation. AOC forstår at bruge sociale medier som ingen anden. Dét radio var for Franklin D. Roosevelt, eller dét TV var for John F. Kennedy, er sociale medier for AOC. Når hun kommunikerer, gør hun det direkte med sine følgere. Hun inddrager sine følgere direkte i sin politikudvikling. Men det er ikke bare snak, det der foregår på medierne – det er reelle politiske løsninger og dagsordner, der bliver udviklet. Det er daglige vælgermøder. Det er ikke simpel agenda-setting, men reel involvering, et stærkt politisk commitment, alt sammen bundet sammen af autentisk engagerende kommunikation.

Kort sagt vil amerikansk politik i fremtiden blive afgjort af, hvem der vinder generationskrigen. Hvis Generation Millennials og Generation Z formår at finde fælles samlingspunkter, kan de i fremtiden være den dominerende faktor, der for alvor rykker Demokraterne. Demokraterne har fortsat brug for moderate stemmer. Men det er AOC-generationen, der er fremtiden. Og de unge kommer til at bruge magten til at finde løsninger, der transcenderer både kultur, køn og religion.

Det politiske oprør er allerede i gang og kommer selvfølgelig ikke på en gang. Men organisationer, virksomheder og politikere har bare at være klar. For et progressivt ungdoms-jordskælv er på vej.

ABBAS LANDIN GARBIA